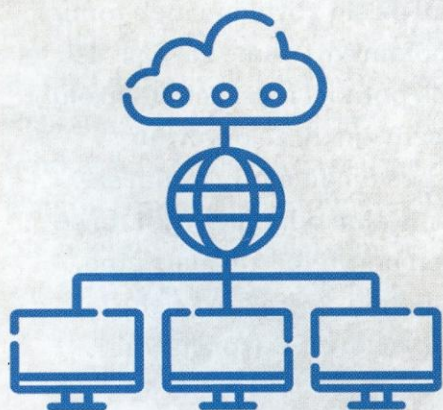

Já chci do křemíkového nebe!

Elektronická zařízení jsou stavěna tak, aby si člověk koupil třeba další novou televizi za 2 až 3 roky, to podle roků záruční lhůty. Výrobce nechce, aby zařízení fungovalo 10, 15 let. Oni chtějí prodávat! K čemu je třeba kamera, co odslouží 20 let? K prdu, vždyť už jsme vymysleli nový model, tak si ho kup!!! Anebo telefon! To je to samé.

No jo, ale jak donutit potenciálního zákazníka ke koupi? Na to je obecně známý fenomén zvaný ‚kurvítka‘. Dříve to například fungovalo

tak, že se třeba elektrolytický kondenzátor umístil blízko chladiče výkonového tranzistoru a milý kondenzátor prostě po dvou letech vyschl a je to tu: „Jdu si koupit nové rádio!“ A to staré jde do křemíkového nebe.

Dnes je to daleko jednodušší. I pračka má v útrobach elektroniku a v ní je procesor. Do něj se dá naprogramovat i časový odpočet. A ‚kurvítka‘ je zdarma. No, dobře, šest minut práce programátora.

Tricaster č. 1

To je taková krabice a do ní se zapojí třeba osm kamer a má to takový ovládací pult, kde se mačkají tlačítka. Kamera 1, kamera 3..., jak to napadne daného střihače. My máme dva Tricastery. Jsme totiž firma bohatá! Jeden, co mu je už skoro 13 let, takový tricasterový dědeček, ten kdysi za svého

mládí s námi jezdil na výjezdy a natáčel slovníkové koncerty Šlágru. První byl myslím ‚Léto s muzikou‘ na Hluboké. Tam s ním operoval Radim Klimeš, režisér a střihač.

Jo, jo, tam jsem byl poprvé i já. To jsem byl ještě Šlágr cucák a byl jen na záskoku. Do Šlágru jsem nastoupil až v říjnu a tohle se natáčelo v červnu? No, kdybyste ten pořad viděli, tak jsem za pódiem a občas mne tam je vidět za kamerou. Horší kameru vyfasoval Pipík. Byl v průjezdu a kameru měl na střeše dodávky. Zprvu dobrý, léto, sluníčko. Ale ono to sluníčko zašlo. Jelikož mají kameramani sluchátka a i mikrofon, může s nimi režisér mluvit. Střešnímu kameramanovi ale postupně přestávalo být rozumět, jak drkotal zuby. Já byl v pohodě. Já byl v závětrí. Ale to jsem odbočil.

[poznámka k obrázku: Vážení elektronici, vím, že je to vcelku prasárna, ale funguje]

S tím Tricasterem jsem se seznámil hned ten první den, kdy jsem pomáhal stěhovat techniku zpět do skladu po ukončení koncertu. Futrál měl opravdu chabý, hadrový, s hadrovým uchem, a to zařízení váží málem víc, než já. Potrestal jsem ho: Dovolil jsem tomu uchu, aby povolilo. Brečelo, bylo mi ho líto. A tak si milý Tricaster rozbil hubu. Upadl. No nic, fungoval ještě několik let, než se zjistilo, že má důchodový věk a stěhoval se.

Tricaster č. 2

A stalo se tak jednou, že do křemíkového nebe odešel počítač pro záznam videa ve ‚Velké režii‘. Nouzově se použil Tricaster výjezdový a pak bylo rozhodnuto, že tam zůstane a koupí se nový, mladý, perspektivní Tricaster nové generace. (Vždyť jsem psal, že jsme firma solventní. Nevím, co to lidi kecají, jak jsme před krachem atd.) Ten s námi nyní jezdí na výjezdy, a dokonce je dovybaven optickými kabely. A to je luxus. A to je vše. Jde o to ‚křemíkové nebe‘!

První, ale marný pokus dědečka

První žádostí o křemíkové nebe byl trapný pokus: „A teď vám to nahraju blbě!“ mnul si škodolibě kabely stařeček. A stalo se. Byl zjištěn problém se záznamem. Pořad se nějak zachránil a sestříhal. Ale naše firma má výborného počítačového doktora. Sice není MUDr., ale Ing. Prostě pan Hejda je King. Doporučil výměnu uložičů a taky tak učinil. A milý Tricaster poprvé utřel nos.

Další pokus byl vcelku rafinovaný

Masochisticky si poškodil mozek. Tedy operační systém. A zase doufal, že to vyjde. A zase přijel doktor Hejda. Ale tentokrát si milého Tricastera odvezl k sobě na JIPku, kde jej několik dní střežil a léčil. Zatím za něj zastoupil ten novější model, tedy synek. Mozková příhoda vyléčena a dědeček zase nastoupil do práce.

„Co, ty floutku? Na nás jsi krátkej!“ oslovil jsem jej po zapnutí ve ‚Velkém

studiu‘. V jeho útrokách se však, nám skrytě, odehrávaly další sebevražedné plány.

Skok pod vlak mohl vyloučit, když je přišroubován ve stojanu, taktéž oprátku a zbrojní průkaz taky nemá. A tak bádala a bádala.

Já už lam chci!

Řekl si dědeček střížna a odpojil tally číslo 4. Tally je výstup, kde se dají zapojit světýlka nad kamerami, aby moderátor věděl, do které kamery čučet. Je to konektor, ze kterého leze 9 drátů. 8 drátů jsou ty kamery a devátý drát je napájení. Tak se jen vyvedou kabely k jednotlivým kamerám a moderátoři mají své pohodlí.

Když mi byl tento problém, tedy že čtyřka nesvítí, nastolen, byl jsem nucen zamyslet se. Totiž další koupě nové střížny mi přišla zbytečná, neb tomu holomkovi dáme zase za uši. Za pomoci měřících přístrojů jsem zjistil, že opravdu chce do důchodu a sám si schválně odpojil čtyřku. Já se jen potutelně zasmál: „Aha, důchod, křemíkový nebe? Blbečku!“ Sestrojil jsem

[poznámka k obrázku: To už je vážení elektronici lepší, ne?]

logický obvod z pěti odporů a čtyř tranzistorů. Funkce byla jednoduchá: Když nesvítí nic, tak rozsvít čtyřku. Kolegové mě začali uznávat jako nejlepšího lapiducha světa ‚tricástřího‘. Možná jsem i zastínil úspěchy doktora Hejdy. Tímto se vám, pane Tomáši, omlouvám a uznávám nadále vaše kvality. Do mozku toho protivného dědka bych se nepustil! Ano, první vítězství a poplácaná ramena. To se povedlo. A děda Tricaster plakal. Zase se to nepovedlo.

Problém tally č. 6

A tak se ten děda rozhodl pro souboj se mnou. Že teda chce do toho nebe elektroniky. Odpojil si i šestku. Je to počítač, a tak si spočítal, že tady žádná logika už nepomůže. Ale to se teda šeredně přepočítal, počítač jeden!

Jen podotknu: Nechápe, že to není nebe, je to vlastně peklo. Zůstane ve skladu, kde bude koukat na ta další zařízení, jak fungují a bude litovat! Víte, moji milí čtenáři, kolik uplakaných zařízení tam máme? V koutě, odložené, nepoužité, zbytečné. Vždyť to nemá za potřebí. To,

co jsem udělal vzápětí, milému Tricasteru vrátilo mládí. Teda asi ho to zprvu naštvalo, ale pochopil, že ještě může pracovat a být užitečný. A třeba jsem mu udělal radost. Nevím, neumí mluvit. Je to jen počítač.

Operace pulsu

Když mi posupně režiséri pověřili o problému ‚tally 6‘, naskočily mi vrásky na čele a dva dny jsem téměř nespál. „Ty mrcho, ne!!! Ty budeš fungovat! To mi neuděláš!“ Třetí noc se mi zdál sen. On to tak úplně sen nebyl, moc jsem toho nenaspal, měl jsem trápení, ale i nápad!

Rozebral jsem ten jeho ovládací pult a měřil. Totiž tlačítka na jeho ovládacím pultu svítí. Buď málo anebo více. To proto, aby se dalo pracovat i v přišerí. Toto tlačítko je aktivní a toto ne. Rozmontoval jsem tedy dědečkovi ruce, vzal měřicí přístroj a jal se zkoumat. Tady 5 voltů a tady jen 1,8 voltu, to podle toho, jestli svítí více, nebo méně. Vymyslel jsem zapojení a objednal součástky a milý Tricaster, dědeček, prohrál další žádost. To víte, když máte dobrého

doktora Hejdu a lapiducha HyPulíka, jen tak se do toho křemíkového nebe nedostanete.

Jak jsem psal v minulé kapitole, že se mu vrátilo mládí... Přišel takhle Kuba, ať ty tally vymyslím bezdrátově. Šílený nápad a noci beze spánku. Jája ožil tvorbou a 3D tiskem krabiček a záchrana dědečka se podařila. Trochu to trvalo, ale stařeček obsluhuje bezdrátová světýlka a očividně ho to baví. Je to přeci jenom ještě jura!

Závěrem bych podotkl...

Asi není špatné mít dobrého doktora a lapiducha. A to nemyslím s titulem. Stačí dobrá nálada a úsměv. Doufám, že jsem vám trochu úsměvu přinesl. Tuto povídku píšou po Novém roce, ale vyjde až v únoru. Tak vám přeji krásný svět v novém roce. Jen úsměv. krásnou náladu od rozbřesku po soumrak. A v noci ať se vám zdá o čemkoli krásném a ne o rozbité pračce. To neovlivníte. ‚Kurvítka‘ totiž nikdy nespí!

Váš HyPulík

